

Divna Vuksanović

NA BAZENU

Asnoinćija

Sumrak je okretao svoj sat iznad i ispod obzora. Duž jelovih grana širilo se plavetnilo, a zatim i raspršivalo po niskoj travi pokraj bazena. Pravougaono vodeno ogledalo, blago namreškano i oivičeno ženskim siluetama u pokretu, usporeno je menjalo boje – od koralnocrvene, preko oranž i zlatastih preliva, pa sve do ljubičaste, u čijoj se polutama, sasvim u daljini, nazirao mesečev rog. Činilo se da mlade žene, okupljene na seminaru crne prvosveštenice, izvijajući tela umotana u dugačke tkanine, plešu u ritmu tišine koju je isti taj plavičasti sat donosio prirodi i svim pojavama oko vode.

Tamnoputa Asnoinćija sedela je u travi, na bogato ukrašenoj prostirci, istežući se lagano i postepeno. Dah joj je bio dubok i miran, nasuprot kovrdžavoj kosi koju je pomerio vetar, čineći da se svaka lokna razleti oko lica, kao da krije dva tamna oka od visokih jela, potoka i okolnih planinskih vrhova. Prva u nizu radionica s odabranim srećnicama uskoro je trebalo da započne; zagrevanje je trajalo oko pola sata i završilo se naporedo sa poslednjim odsajjima sunca. Ogledalna voda bazena postala je crna.

Prvosveštenica je bila iskusna mentorka, medijum i promoterka *soul* *biznis* kurseva za podizanje i osnaživanje ženske energije, s posebnim naglaskom na pitanjima vezanim za karijeru, plodnost i mesečna krvarenja. Cilj obrazovanja, koje je započinjalo u ranu jesen, a završavao se pred zimu, bio je da se ostvari rezonanca između života iz snova, prirodnih energija, uspeha u poslu i ženskog ciklusa. U to vreme, samopouzdanje, ženska moć i intuicija, podržane prirodom, prodavale su se kao keks na lokalnoj pijaci; posvuda je bilo nesrećnih žena koje su plaćale poveće sume novca kako bi, uz pomoć trenera ili gurua, ostvarile svoj puni potencijal, stekle samopoštovanje, otresele se navike žrtvovanja za druge i zaronile u mistične moći ženskog bića, vrleti vlastitog tela i parčice duha što su primamljivo svetlucali negde izvan njih. Rečju, ovde se pred ženskim svetom prostirao čitav jedan vidokrug nadanja.

I dok je malograđanština postala sveopšte stanje ljudskog roda, aktuelno odricanje od potrošnje i besmisla donosilo je nove nevolje; posebno onim devojkama i poslovnim ženama koje su se teško odvajale od *selfi* trenutaka sa sobom, crvenog ruža, novih frizura i lakiranih tašni, te uskih pantalona koje guraju stražnjicu naviše. Ali došlo je vreme da se životni stil iz osnove menja. U tom lancu *second hand* proizvoda, što su prizivali glamur na najjeftiniji način, odlično su, na tržištu nesreće, prolazili svakojaki seminari o potrazi za izvornom prirodom, ženskom solidarnošću i snagom zasnovanom na vezanosti za iskon, mistička iskustva, krv i nagone. Zaborav botoksa predstavljao je ideju vodilju koje su se ženska plemena čvrsto držala, parirajući time svojim partnerima što su se listom odricali dezodoransa i depilacije. Progres je bio na vidiku.

Zagledana u krajičak meseca, Asnoinćija je sve svoje uvojke pokrila kapuljačom i triput pljesnula dlanom o dlan, što je bio znak da tela posedaju u travu oko nje. Mrak se već navukao preko neba, padajući na jele i vodu. Tu se negde nalazila i istina, koja je pogledu ispod kapuljače davala zamućene obrise.

Posle pozdrava prirodi i njenim duhovima, prvosveštenica je otvorila tablet i uputila polaznice na snimak petnaestominutnog intervjua koji uglavnom govori o seminaru i pojedinačnim vežbama. Uređaj je bio povezan s bazenom, tako da se sadržaj ukazao na vodenoj površini. U intervjuu je, između ostalog, bilo reči o neophodnosti izvođenja rituala vezanih za ženske telesne tečnosti, sekrete, krv, pljuvačku i znoj, te kako uzajamno povezivanje energija na osnovu mirisa i ukusa ni slučajno nije sektašenje, nego put ka uspehu i ostvarenju ličnosti žene. Posebno su pominjane tehnike podmlađivanja korišćenjem menstrualne krvi i jutarnjih ispljuvaka koji bi se utrljavali u kožu i kosu u svrhu podsticanja cirkulacije, ili da bi se osvežio ten i dostiglo vrhunsko uživanje u sebi. Većina polaznica slušala je intervju raširenih očiju i poluotvorenih usta, bukvalno gutajući nove načine istraživanja sopstvenog tela i uživanja u njegovim tajnama.

„Kako ste došli na ideju da sakupljate menstrualnu krv? I čemu služi taj običaj?“, upitala je influenserka sa Jutjuba.

Asnoinćija se nasmešila, pokazujući pratiocima kanala svoje snežnobebe zube. Potom je klimnula glavom nekoliko puta, kao da se samoj sebi obraća, znalački, s приметnom dozom samopouzdanja; posedovala je tajnu koju valja prodati, ali svakako ne odmah.

„Pa, kada pogledam unatrag i setim se svog odrastanja, u glavi mi odjekuju majčine reči. Čim sam dobila prvu menstruaciju, čestitala mi je. Ali kao da nije bila baš sigurna treba li se tome radovati. Znam samo da tada“, nastavila je ne skidajući osmeh s lica, „nisam smela da se kupam i kuvam... Uglavnom sam se krila ispod ćebeta. Bila sam nečista.“

„I? Šta se od tada promenilo? Kako ste došli na ideju da spojite periodična krvarenja sa moći, uspehom u poslu, ženskom dominacijom?“

„Dobro pitanje. Dogodilo se to mnogo kasnije, prilikom mog boravka na Tibetu. Ne daleko od budističkog hrama“, zastala je, pa nastavila, „delila sam sobu s devojkom koja mi je jedne večeri, pred meditaciju, prišla sa crvenom trakom preko čela. Pitala sam od čega joj je to?“

„Vau!“, uzviknula je jedna od učesnica seminara, zadivljeno gledajući u vodenu površinu.

„Odgovorila mi je da je to njena menstrualna krv. Kao da je sukrvica na licu najnormalnija stvar na svetu. A zatim je objasnila kako tečnost pažljivo prikuplja. I da je to način da se vrati prirodi... Tada mi je detaljno ispričala sve ono što je imalo veze s mojim ciklusom. Bila je od onih čudesnih osoba koje nesebično dele svoja najintimnija iskustva.“

U tom trenutku, slika je zaigrala, i na snimku se pojavilo nešto drugo. Intervju je nastavljen u novom okruženju koje je ličilo na laboratoriju. Influenserka se ponovo obra-

tila gledaocima, toplo ih pozdravljajući. Pored nje stajala je Asnoincija, u istoj odori kao u prethodnom prilogu.

Okupljene žene i dalje su sedele uokolo i opčinjene zurile u bazen.

„Nalazimo se u bio-laboratoriji”, istakla je influencerka, „koja je ispitala prve rezultate vašeg rada. Da li ste zadovoljni?”

„Naravno. Posle nekoliko fantastičnih putovanja kroz telo, većina je odlučila da donira sakupljenu krv”, uzvratila joj je prvosveštenica.

„Tako sam i mislila. Sigurno su vam mnogi proizvođači prirodne kozmetike duboko zahvalni. A i korisnice će biti prezadovoljne. Sve za njihovo dobro! Vi, međutim, za pratiocce našeg kanala imate još nešto.”

„Da”, klimnula je prvosveštenica nameštajući kapuljaču koja joj je očito spadala. „U našem ženskom plemenu pojavu se i jedan muškarac.”

„Ha-haa, Džejs Bond, pretpostavljam. Odajte nam tajnu!”

„Vrlo ste blizu... Naš kolega Ruben Miranda, bavi se osnaživanjem maskuliniteta i sada je među nama. Ponudio nam je nešto zaista fenomenalno...” Asnoinciji su zaiskrile oči, a zatim je nastavila tajanstveno. „Nešto sasvim bondovski.”

„Nema vremena za umiranje. Je li tako?”, upitala ju je influencerka.

„Tačno. Kolega Ruben i ja nudimo polisu osiguranja. Akcija je odlično prošla kod maskuline grupe, pa eto prilike i za žene.”

„Pojasnite, molim vas, o čemu je reč. Ako sam dobro shvatila, ostajemo na temi krvi.”

Odjednom se sa svih krajeva bazena začulo jedno „ah”, kao dobro uvežbani uzdah plemena.

„U filmovima o Bondu najavljena je ta nova nano-tehnologija. Naše medicinsko putovanje bilo bi nepotpuno bez nje. To je prilika koja se ne propušta... Za sve žene koje u ovom trenutku prate vaš kanal...”

„Pametna krv”, nadovezala se influencerka. „Sigurno je bezbednije da naše ćerke, devojke i majke budu praćene i kontrolisane putem tehnologije. Time se isključuje mogućnost silovanja, mučenja, kidnapovanja...”, nastavila je obraćajući se kameri.

„Tako je. Dovoljna je samo jedna doza i postajete doživotna vlasnica pametne krvi”, poentirala je prvosveštenica. „Nano-tehnologija će vam bukvalno sačuvati život. A mi smo tu da pomognemo.”

Posle ove rečenice, mentorka je isključila laptop, navukla kapuljaču preko očiju i ponovo udahnula duboko. Tišina se spustila na predeo oko bazena. Ceremonija je potrajala do kasno u noć. Ambulantna kola bila su parkirana neposredno kraj bazena.

Tunel

Istorija za koju se Darinka zanimala, a posebno za tematiku Drugog svetskog rata, podrazumevala je istraživanja tajnih mreža koje su, između ostalih, činile i žene, pružajući podršku partizanima, saveznicima i „saveznicima”, u prikupljanju obaveštajnih po-

dataka, organizovanju snabdevanja oružjem, odnosno pružanju otpora i sabotazama tokom okupacije većih gradova, a iz perspektive ženskog učešća u ratnim operacijama. Zavedena činjenicama, Darinka je svog budućeg supruga Branislava upoznala u vojnom arhivu, dok je proučavao strateške objekte u svrhu izrade projekta pod zemljom – Subtera.

Bio je to popularni naziv za podzemni grad sa mnoštvom bazena i rekreativnih sadržaja, koji je osmislio tim urbanista, arhitekata i inženjera među kojima je bio i Darinkin sada već pokojni suprug Branislav. Kao udovica, ova mlada žena skoro godinu i po dana nikuda nije izlazila ležeći se od depresije, sve dok joj, tokom virtuelne terapije, nije preporučeno da siđe u podzemlje i preispita koren svoje veze s Branislavom. Grad, obeležen ponekom idejom i energijom pokojnika, trebalo je da udovici u ranim tridesetim, tamne kose, vitkog stasa i blago spuštenih ramena, dočara put kroz njen vlastiti život, mada ona to isprva nije razumela.

Do Subtere se dolazilo regionalnim metroom, izgrađenim u sklopu projekta Eol, nazvanog po bogu vetra koji juri podzemljem. Na ulazu je podignut atrijum, koji je, osim dekorativne namene, jednim delom služio i za snabdevanje svetlom; uz to, svetlost je pod zemlju stizala i pomoću sistema ogledala preko kojih se prelamala i usmeravala u željenom pravcu. Darinka je zapazila da pokretne stepenice vode do narednog ulaza, koji je bio označen neupadljivom tablom i prskalicama za vodu. Duž stepenica, odnosno naporedo s njima, iz suprotnog smera njihale su se prazne gondole.

Odakle dolazi potreba za silaskom pod zemlju?, upitala se žena u crnini posmatrajući nekoliko devojčica koje su se domunđavale, kikitale i nutkale jedna drugu sendvičima pokraj prolaza koji je vodio do prvog nivoa grada. Haljinice su im bile mokre od prskalica koje su služile za navodnjavanje pečuraka i ostalog povrća što je raslo uokolo. Na tom prvom nivou, koji je bio namenjen za pojedinačne i grupne posete, nalazili su se veliki vazdušni jastuci uklopljeni u konstrukciju svoda, koji su omogućavali zvučnu izolaciju ostalih delova podzemlja. Bile su tu i instalacije za dovod struje i vode, za saobraćaj, ali i za mrežu podzemnih auto-puteva u slučaju rata ili nepogoda.

Raduje me svako novo gradilište, prisećala se reči koje je Branislav izgovorio diveći se jednom malenom mostu. Prizvala je taj davni osećaj sreće kao da je njen vlastiti čuđenje je preplavilo dušu. U mislima je razabirala ljude što su prolazili preko ljupkog mostića. Bilo je tu parova koji su se držali za ruke, porodica u povratku iz bioskopa, ali i pojedinaca koji su šetali duboko uronjeni u samoću. Svi oni delovali su kao deo nečeg većeg; most je, činilo se, podsećao na njihov prvi izlazak na pozornicu života.

Od virtuelnog terapeuta Darinka je saznala da se u Subteri odigrava buran podzemni život: izdavali su se stanovi i vikendice, podignute su teretane, fitnes studiji i spa centri za vežbanje i opuštanje. Restorani, kafići i prodavnice nudili su različite vrste hrane i pića, kao i drugu robu. Osim običnih građana, u podzemlje su navraćali i naučnici i istraživači, ali i vojni stručnjaci i drugo osoblje zaduženo za upravljanje i održavanje sistema odbrane. Ipak, Subtera je bila najpoznatija po bazenima. Oni su se nalazili na dru-

gom nivou grada, dok je na trećem, ispod njih, bio sistem za kontrolu i održavanje. Tu su bile smeštene razne sprave i mašine u svrhu održavanja života pod zemljom. Specijalni bunker i pomoćne prostorije bili su raspoređeni na strateškim mestima, pružajući sklonište i zaštitu u slučaju opasnosti.

Kada je stigla do nivoa bazena, Darinka je primetila grupu ljudi koji su stajali pored đakuzija i o nečemu raspravljali. Bili su u alpinističkim odelima i izgledali su zabrinuto. Kako se približavala, čula je da razgovaraju o nekom tunelu koji se nalazio ispod njih. U želji da sazna nešto više, zastala je... Činilo joj se da je priča o tunelu nedostajuća kopča s pokojnim mužem, nešto što nije znala o njemu, a trebalo je da zna. Upitala je starijeg alpinistu iz grupe za više informacija i saznala da je objekat decenijama zatvoren iz nepoznatih razloga; pričalo se da ga obezbeđuje vojska. To je bio konačni okidač za Darinku da se upusti u avanturu, pokuša da otkrije vojnu tajnu i smesti je u odgovarajući džep istorije. U tu svrhu, zamolila je alpiniste da joj posude opremu, kako bi obišla prostor ispod bazena.

U isto vreme, krajičkom oka, osmotrila je i kupalište. Bazen, smešten u središnjem delu, bio je ogroman, sa vodom koja je blistala pod svetlošću dvorednih neonki. Oko njega su se nalazile ležaljke; nekoliko tinejdžera uživalo je u plivanju i opuštanju. Atmosfera je bila mirna. Darinka je osetila kako napetost polako popušta.

Pošto je dobila opremu, spustila se, bez pratnje, dublje u podzemlje. Usput je odbacila one delove koji su joj otežavali kretanje. Sve je to sad ležalo po putu, osim kacige sa slabim svetlom. Tumarajući po polutama, slutila je da je Subtera mnogo više od običnog podzemnog grada. Naišla je na neosvetljeni prolaz; ušla je u tunel koji je bio neobezbeđen. Dok je napredovala, osluškujući zvuke vode što kaplje sa svoda, osetila je kako se atmosfera menja. Vazduh je postajao vlažniji i teži, a zvuci koraka odjekivali su u prostoru. Srce joj je ubrzano kucalo, dok je prolazila kroz mrak. Hodajući neko vreme, iznenađeno se saplela o nešto i jedva održala ravnotežu.

Odozdo, iz tmine, začulo se jedno slabašno „aaahh”. Sagnuvši se ka izvoru zvuka, Darinka je napipala nešto meko i hladno pod nogama. Instinktivno je kleknula, pažljivo se oslanjajući na zid, kako bi bolje osvetlila ono na šta je nabasala. Ugledala je povijeno telo na podu. Bio je to muškarac; lice mu je bilo prekriveno blatom i krvlju. U blizini je, izgleda, bilo još tela, ali se nisu micala.

„Branislave”, oslovlila ga je tiho.

Nije imao snage da joj odgovori.

„Otkud ti ovde, mili?”, nastavila je pridržavajući njegovo lice dlanovima, a zatim je počela da mu drmusa glavu, kao da želi da se uveri da je živ.

„Branislave”, jedva čujno je ponovila.

Ponovo je ostala je bez odgovora. Povređeni je bio suviše iscrpljen; Darinka je pod prstima osećala kako mu je koža hladna. Nakon prvog šoka, razmišljala je kako da oboje izvuče iz tunela. Branislav je bio živ i to je bilo najvažnije.

„Ne brini, mili”, šapnula je nežno, pokušavajući da mu pruži neku vrstu utehe. „Izaći ćemo iz ovoga zajedno. Drži se, molim te.”

Pošto je shvatila da ne može da ga pomeri, poljubila ga je u čelo i pohitala po pomoć. Ubrzo je stigla do bazena.

A šta ako on u međuvremenu umre, upitala se dok je pogledom tražila alpiniste. Već u sledećem trenutku, pomislila je da je sve bio samo san, privid nastao iz žarke želje da još jednom vidi pokojnog muža. Dešavalo se. Nenadano prizoveš sliku pokojnika i ukaže ti se kao duh ili hologram. Ipak, mogao je to biti i on; kolebala se. Otkud tela u tom tunelu? Da nisu zarobljenici, ranjenici, mrtvi? Ko ih tu drži i zašto? Tunel je verovatno koristila vojska, a prolaz je trenutno, ko zna iz kog razloga, bio otvoren.

Ovoga puta, pored bazena bila je raspoređena grupica vojnika. Visoki oficir nešto im je govorio, mašući rukama. Darinka je taman pomislila da im priđe i potraži pomoć, ali je, pošto se približila, primetila nešto neobično. Na dnu bazena bile su urezane brojke i slova koji čine taktički kod. Šifrovana poruka dizajnirana je kao kombinacija vertikalnih i horizontalnih linija što formiraju različite oblike i simboliku borbe. Tela su bila prikazana kroz ukrštanja linija. Živi su bili predstavljeni tačkama i slovima u pokretu. Čitava slika borbi u tunelu bila je prikazana vektorski, pomoću oznaka karakterističnih za šifrnike koje je viđala u debelim vojnim enciklopedijama.

Naravno, taktički kod bio je zamišljen tako da običnim civilima izgleda dopadljivo, ali nejasano, kao apstraktni uzorak, sve dok Darinka u njemu nije prepoznala pravilnost, shvativši da je preslikavao vojne operacije od kojih se jedna odvijala baš u tunelu. Simbolika brojki, slova i linija govorila je i o širim ratnim sukobima u podzemlju i osvajanjima od strane vojske koja je izgubila u Drugom svetskom ratu, konsolidovala se i pokorila grad, pri čemu su braniooci, očito, pobacani u tunel, skriveni od pogleda stanovništva.

Pošto je dešifrovala poruku, Darinka je shvatila da joj nema povratka, osim ukoliko je strana vojska silom ne odvuče dole. Izbeumljena, skočila je u vodu i hrabro zaplivala. Dva vojnika munjevito su krenula za njom. Stigavši do sredine bazena, zaustavila se nad linijama i tačkama u pokretu, plivajući u mestu. Zbunjeni, pratioci su takođe zastali u iščekivanju njenih poteza.

Tamo gde je zamišljala da leži Branislav, Darinka je levim stopalom pravila krugove pod vodom, kao da mu masira srce. Potom je čula komandu koja se razlegla prostorom.

Duboko je udahнула i zaronila.